

พี่เขี้ยวขรกร เมื่อยังเขี้ยว

อยากทำดี อัยารอช้า
อาจหมดเวลา ทำความดี

ประสบการณ์ชั่วร้ายกรที่ถ่ายทอดจากเรื่องจริง
และบทสวด อีสวาสุ พาทุงมชากา ทำได้ง่ายๆ แต่ได้บาร์มี ๑๐ ทัต

โดย... พระธรรมสิงหบุราจารย์ (หลวงพ่อรัญ ฐิตธัมโม)

อ่านสิบรอบ คิดสิบหน ฟีกฝนปัญญา ฉลาดใช้ ฉะลียวคิด ชีวิตมีสติ สนุก สุข สงบ เย็น

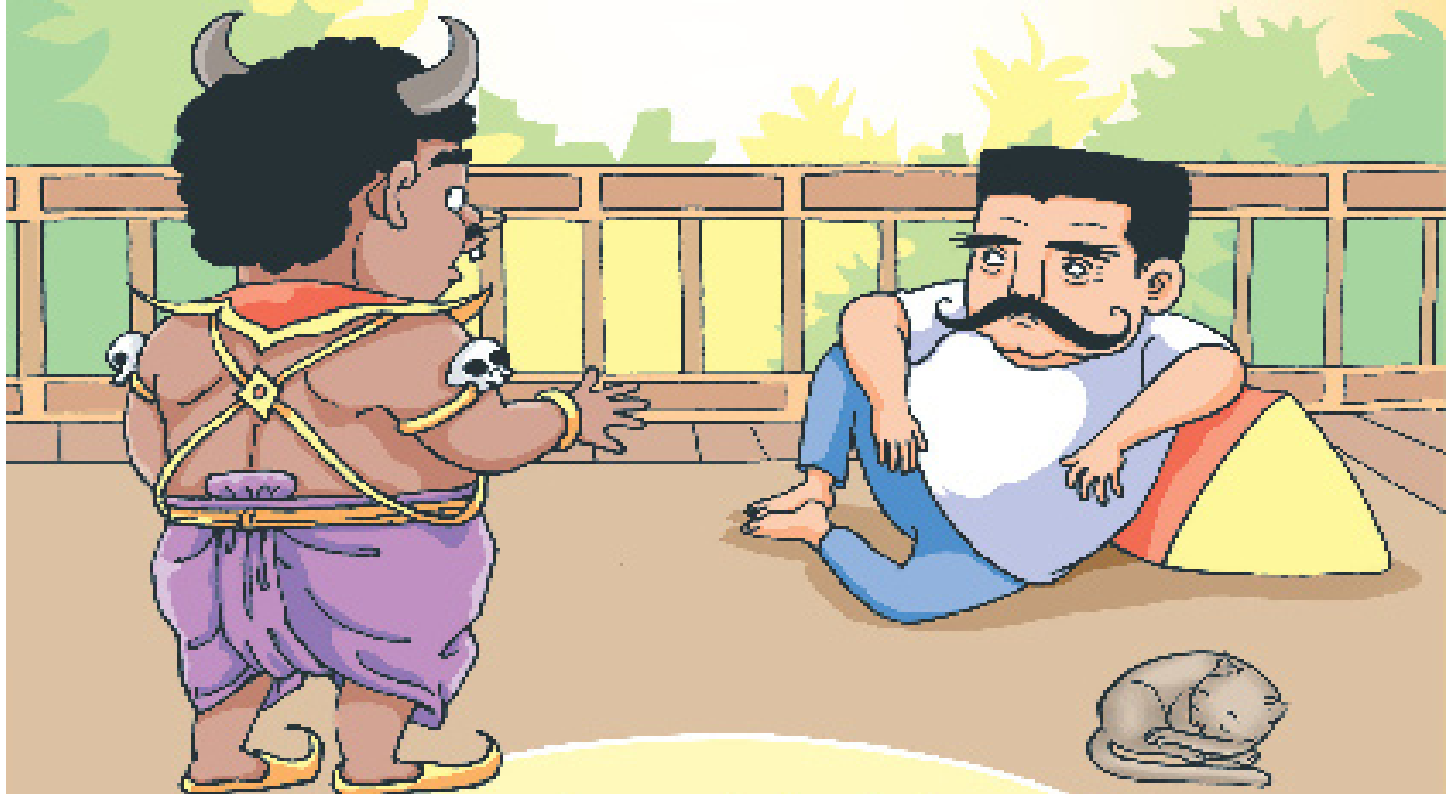

เที๋ชว **USA** เมื๋อชังเป็๋น

และ

สวตมบนต์ **ทำด้ง่ายๆ** แต่ได้บารมี **๑๐** ทัศ

โดย... พระธรรมสิงหบุราจารย์ (หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม)
วัดอัมพวัน อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี

สรรค์สวระ : ศักดิ์สิทธิ์ หันธุ์สิทธิ์

ออกแบบปก : อนุจิต คำของเมื๋อง

ภพประกอบ : สมควร กองคิลา

รูปเล่ม/จัดอวร์ต : วันดี ตามเที๋งตรง

คิฐจณ์อักษร : อวัญ มีพันธ์

คำนำ

นรก สวรรค์ เป็นเรื่องที่ไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่ามีจริงหรือไม่ ทั้งไม่มีหลักฐานหรือตัวอย่างให้เห็นว่าคนทำเช่นนั้นๆ เอาไว้แล้วไปคนนรกจริงๆ เพราะในโลกปัจจุบันที่เห็นกันก็คนทำชั่วเท่านั้นที่เสวยสุข มีเงินมีทองร่ำรวย ส่วนคนดีมีแต่ยากจนและถูกเอาไรต์เอาเปรียบเรื่อยมา ความเป็นจริงที่เห็นกับหลักคำสอนรู้สึกขัดแย้งกันเหลือเกิน ด้วยเหตุดังกล่าวนี้เองจึงทำให้คนไม่ค่อยกล้าบาปกรรมและกล้าทำชั่วได้อย่างไม่รู้สึกละอายหรือกระตาคใจแม้แต่น้อย ดังเช่นเกิดภัยน้ำท่วมผู้คนเดือดร้อนมากมาย แต่ยังมีคนบางกลุ่มหาผลประโยชน์ใส่ตัวโดยไม่คำนึงถึงความทุกข์ของคนอื่น หากเป็นไปได้อยากใหัขมบาลมารับคนพวกนี้ไปเยี่ยมขมนรกสักครั้ง ชิมสาขความทุกข์ทรมานให้เซ็ดทลาบแล้วจึงนำกลับมาส่งยังโลกมนุษย์ ดังเรื่องของโยมเคลิ้มที่พระเดชพระคุณ พระธรรมสิงหบุราจารย์ ได้เล่าไว้ในหนังสือ **เห็วนรกเมื่อยังเป็น** เล่มนี้

เรื่องของโยมเคลิ้มนี้ แม้จะเป็นเรื่องที่เหลือเชื่ออยู่บ้าง แต่เป็นเรื่องที่ได้รับการยืนยันจากพระเดชพระคุณ พระธรรมสิงหบุราจารย์ (หลวงพ่อจรัญ จิตฺตมฺโม) ว่าเป็นเรื่องจริง เมื่ออ่านแล้วขอให้ท่านตระหนักเอาไว้ด้วยว่า อย่าทำสิ่งที่ไม่ดีใดๆ ให้ประกอบแต่กรรมดีเอาไว้ แม้ว่าท่านจะไม่เชื่อเรื่องนรก-สวรรค์ก็ตาม เพราะเป็นผลดีแก่ตัวท่านเอง

ท้ายหนังสือเล่มนี้ ได้แนะนำการสวดมนต์ วิธีทำตังกายๆ แด่ได้บารมีครบ ๓๐ ทัศ เอาไว้ด้วย เพื่อเป็นทางเลือกสำหรับท่านที่อยากทำดีแต่ไม่รู้ว่าจะทำได้อย่างไร หรือสำหรับผู้ที่ทำดีอยู่แล้วแต่อยากสร้างความดีเพิ่มเติม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า หนังสือเล่มนี้จะเอื้อประโยชน์สุขให้กับทุกท่านเป็นอย่างดี

วิภักดิ์สิทธิ์ พินอัศิตย

(น.ธ.เอก, ป.ธ.๗, พธ.บ. บรรณาธิการ/สรรคฺสาธา)

เที่ยว นรธา เมื่อยังไปน*

โยมเคลิ้มและโยมวาสนัวเมียต่างจั่ว

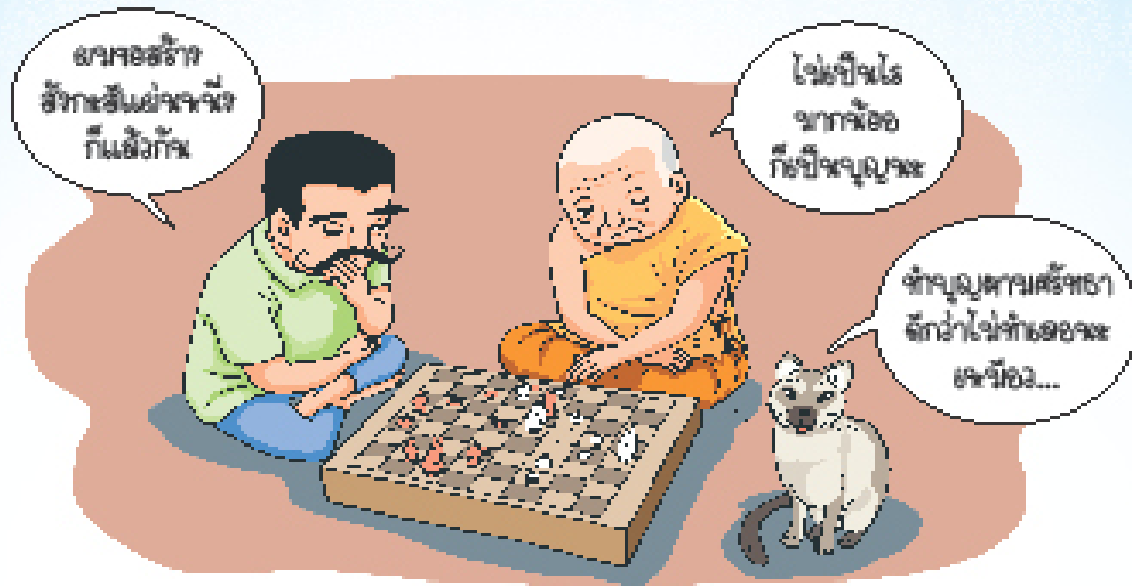
ประวัติของโยมเคลิ้มและโยมวาสนัว อยู่บางขุนศรี โยมเคลิ้มนั้น เป็นนักเลงใหญ่แต่ไม่ชอบทำบุญ ส่วนโยมวาสนัวอาชีพทางการค้าขาย (ขายหมากขายพลู) พายเรือสำปั้นไปขายจากบางขุนศรีไปบางแวกและบางนกแฝก ขายพลูขายหมากเรื่อยไปจนมีเงินที่เก็บได้จากสิ่งเป็นบาทเป็นร้อย มีเงินออมไว้มากมายก็ซื้อที่ซื้อทางโนสวนที่บางขุนศรีนั้น แต่โยมเคลิ้มมีลูกไม่ให้เป็นหนังสือเป็นบาปนะ ส่วนจะบาปอย่างไร นั้นอาตมาจะบรรยายต่อไป

โยมเคลิ้มชอบไปวัดแต่ไม่ยอมทำบุญ ที่เข้าวัดนั้นเข้าไปเพื่อเล่นหมากรูกกับหลวงตา เพราะวัดนั้นอยู่ใกล้ๆ บ้าน อาตมาจะไม่ขอออกชื่อวัด โยมเคลิ้มชอบเล่นหมากรูกทุกวัน ไม่เอางานเอาการแต่ประการใด ส่วนโยมวาสนัวนั้นขยันตื่นตีสี่ขายหมากขายพลูเรื่อยไป

* เรื่องนี้เล่าไว้ในหนังสือ กฎแห่งกรรม วิปัสสนาสือวิญญูณ (ตอนที่ ๒) หน้า ๔๖๖-๖๗๓ โดย พระธรรมสิงหบุราจารย์ เมื่อครั้งยังดำรงสมณศักดิ์ที่ พระครูภาวนาวชิสุทธิ

โยมเคลิ้มบริจาคซื้อสังกะสีร่วมสร้างศาลา

อาตมาจะขอรวบรัดในเวลาเวลาที่ล่วงมา โยมวาสได้ซื้อที่ซื้อทาง
ไว้มากมายหลายชนิด ชนิดหนึ่งๆ ก็ไม่กัซังในสมัยนั้น แต่โยมเคลิ้ม
มีอาชีพเดียวในสมัยนั้นคือเล่นหมากกรุกและเป็นนักเลงใหญ่ เล่นหมากกรุก
กับหลวงตาทุกวัน

ในช่วงนี้ทางวัดได้มีการก่อสร้างศาลา หลวงตาบอกให้โยมเคลิ้ม
ช่วยบริจาคสมทบทุนก่อสร้างศาลาโดยขอให้บริจาคสร้างหลังคา แต่
โยมเคลิ้มไม่เอาด้วย

หลวงตาก็พูดไปพูดมาเพื่อขอให้ช่วย
ว่าไฉนๆ ก็มาวัดและเล่นหมากกรุกด้วยกันทุกวัน
โยมเคลิ้มปฏิเสธเสียไม่ได้ก็เลยบอกว่า
“เอาๆ เอาสักแผ่นหนึ่ง” คือ เอาสังกะสีแผ่นหนึ่ง

พระเล่นหมากรุก ระวังจะทุกข์หนัก

ในเวลากาลต่อมาอีก โยมเคลิ้มนี้มีลูกหลายคน **อย่าลืมนะไม่ให้ลูกเรียนหนังสือนี้บาป** และได้ปลูกบ้านทรงไทยใหญ่โต ๓ หลัง เป็นหลังแฝดติดกัน และเวลาน้ำขึ้นน้ำลงก็เอาเรือสำปั้นของโยมवासเก็บไว้ในได้ถุนได้

หลังจากนั้นมา หลวงตาผู้เล่นหมากรุกกับโยมเคลิ้มได้มรณภาพ โยมเคลิ้มก็เลยหาผู้เล่นหมากรุกยาก บางทีพระหนุ่มๆ ที่เล่นก็แพ้โยมเคลิ้ม กระทั่งสมภารที่วัดนั้นก็ยังเล่นแพ้โยมเคลิ้มเลย ก็คงจะมีหลวงตาเท่านั้นที่ถือว่าเป็นคู่ทุกข์คู่ยากในการเล่นหมากรุกกันมา

โยมบอกลูกหลานด้วยนะ

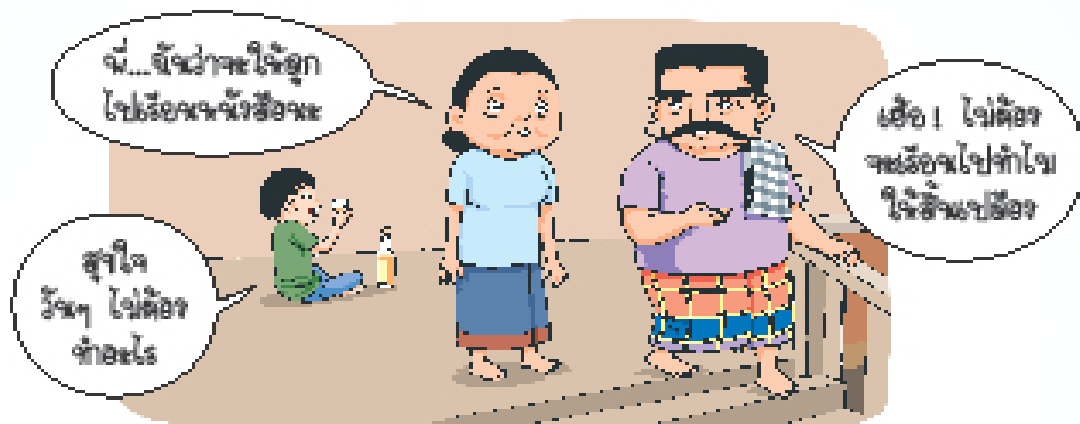
ถ้าบวชแล้วเล่นหมากรุกนั้น

เวลาตายไปแล้วจะต้องไปเล่นในเมืองนรก

รวยแต่ทำตัวไม่ดี เพราะไม่มีการศึกษา

ในเวลากาลต่อมาลูกของโยมเคลิ้ม ไม่ได้มีวิชาความรู้ใดๆ เลย มีเงินมาก มีที่มั่งทางเยอะ ช่วงหลังมีการตัดถนนผ่านและเกิดมีเทศบาล เมือง มีอะไรต่ออะไรขึ้นมา ที่ขายได้หลายสิบล้านบาท มีที่มากมายและขายไปได้ประมาณ ๓๐ ล้านบาท อาตมาทราบไม่ค่อยละเอียด

ในกาลวันหนึ่ง โยมเคลิ้มนุ่งผ้าโสร่ง มีผ้ากระโถงห้อยบ่า มีเรือสำปั้นที่โยมवासใช้ทำมาหากิน เพราะตอนนี้**มีเงินมีทอง มีที่มั่งทางมาก ทั้งนี้ก็เพราะโยมवासที่ได้ทำบุญทำทานทุกวันอันเป็นกุศล** แต่โยมเคลิ้มไม่เคยทำบุญเลย และโยมवासจะให้ส่งลูกเรียนหนังสือ โยมเคลิ้มก็บอก ว่าไม่เอา ไม่ต้อง เรามีเงินสามารถแบ่งให้ลูกๆ ได้ สวนก็มีเป็นชนิดๆ ไม่ต้องกลัว ไม่ต้องไปเรียน ต่อมาลูกก็เดินตามรอยพ่อ คือ เป็นนักเลงกินเหล้าเมาสุราตลอดเวลา ไม่เอาเหนือไม่เอาได้เลย

และตลอดเวลาแกไม่ทราบเลยว่า**มีนรก สวรรค์** และแกก็ไม่เชื่อด้วย ทั้งยังบอกว่า**บุญบาปไม่มีจริง** แต่โยมवासเชื่อว่า**มีนรก มีสวรรค์ เชื่อบุญบาป**

พบบมบาล มารับวิญญาณคนตาย

ในวันนั้น โยมเคลิ้มพายเรือสำปั้นไปบ้านเหนือ และไปเอาต้นหมากรากไม้ใส่เรือจะเอามาปลูกที่บ้าน ๒ ต้น ในเวลานั้นเป็นช่วงเย็นๆ คนบ้านเหนือชื่อยายอะโรอาตมาจำไม่ได้แล้ว เกิดตายขึ้น โยมเคลิ้มก็ไม่ว่า จะพายเรือไปบ้านแก มีเรือสำปั้นเป็นเรือมาดข้างหน้า ๒ แจว ข้างหลัง ๒ แจว มีคนถือท้ายอีกต่างหากและมีคนนั่งตรงกลาง ๒ คน มีหนวดยาว แล้วเอาโยมที่ตายคนนั้นใส่เรือล่องมา

พอลาเจอโยมเคลิ้ม ก็ชวนโยมเคลิ้มว่า

“เฮ้! ตาเคลิ้มไปด้วยกัน”

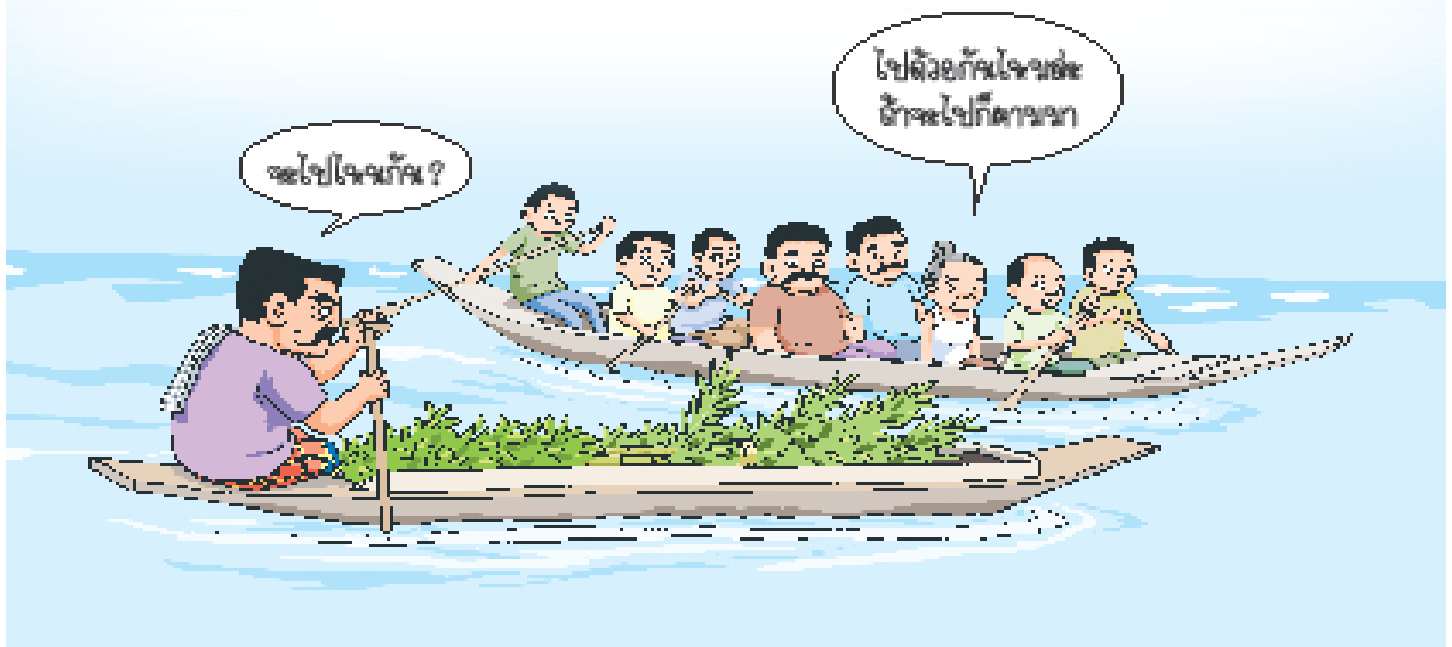
โยมเคลิ้มก็ไม่ว่าว่าคนในเรื่อนั้นตาย โยมเคลิ้มก็บอกว่า

“ผมไปไม่ได้หรอก เต็มวก็ถึงบ้านผมแล้ว”

คนในเรื่อนั้นก็ตะขุันตะขยออีกว่า

“ไปเถอะไป ไปด้วยกันหน่อย”

โยมเคลิ้มก็บอกว่า **“เฮ! ไปก็ไป”** ก็พายเรือตาม

ทะลุมิติไปเมืองนรก ทั้งที่ยังไม่ตาย

แต่ตอนหลังพายตามไม้ไผ่ก็ขอผูกเรือให้ลากไปหน่อย พอเรือผ่านถึงหน้าบ้านของตน โยมเคลิ้มก็บอกว่า

“ถึงบ้านผมแล้ว เคี้ยวผมขอแวะเข้าบ้าน”

คนในเรือมาดก็บอกว่า

“เฮ้ย! ไปด้วยกันพลอยนะ เคี้ยวก็กลับ”

โยมเคลิ้มพนรบเร้าไม่ได้ก็เลยตามไป พอผ่านไปคั้งหนึ่งก็พายวัับไปกับตา ภาพในเมืองมนุษย์หายไปเลย

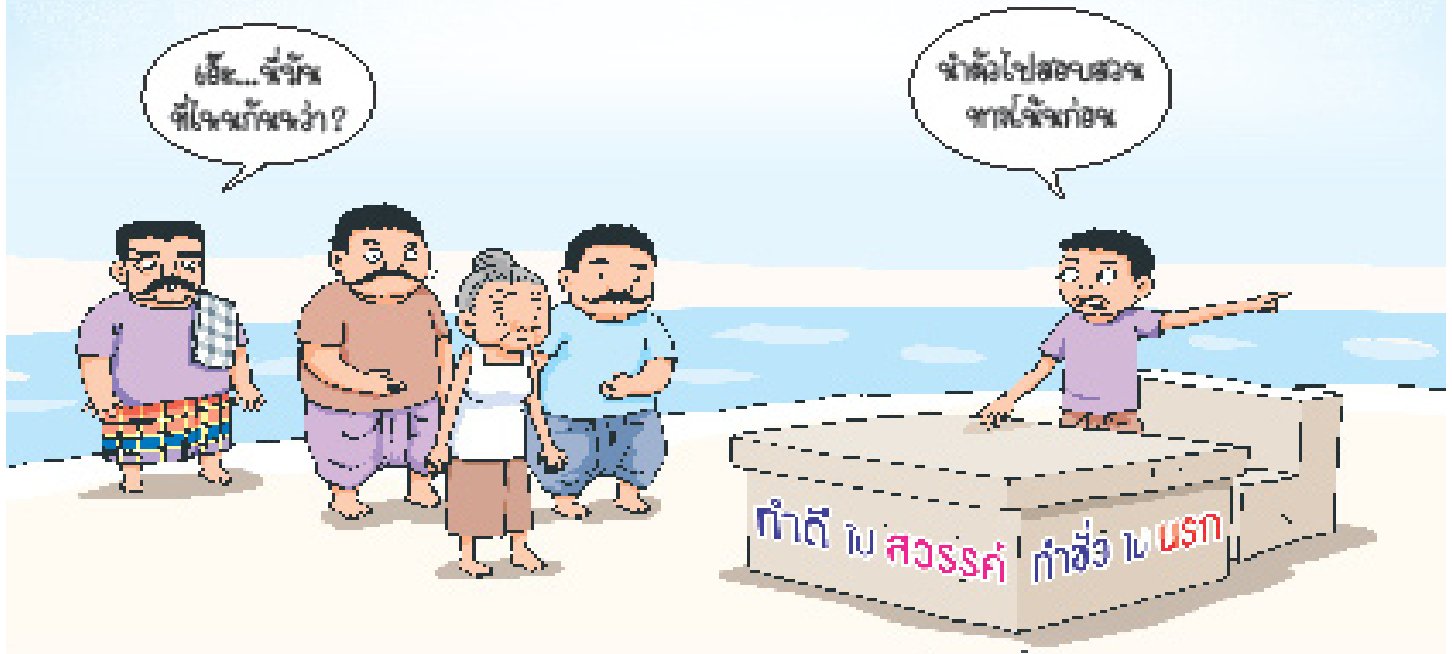
ย้อนกลับมาเล่าถึงว่าโยมเคลิ้มแกลเป็นคนปาณาติบาต คือ ชอบฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ต้มกุ้งต้มปลาเป็นที่หนึ่ง กับเล่นหมากรุกเท่านั้น เมื่อภาพหายวัับไปกับตาก็กลายเป็นเมืองเมืองหนึ่ง ถ้าคำนวณได้ก็คงจะอยู่ใกล้ๆ ที่บ้านของเขานั่นเอง

นายภาคีจางมั่ง
ใจจอกับก่อนได้ใจน?

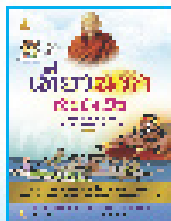
ไปต่ออีกใจเมืองน?

ภาพแรกในเมืองนรก

และภาพแรกก็คือ เขาเรือไปเกยตื้น คนโนเรือมาไม่ต้องเฝ้าเรือ ไปด้วยกัน โยมเคลิ้มลืมบ้านไปเลยและไม่รู้ด้วยว่าเป็นเมืองอะไร และไปด้วยตัวเอง ไข่ว่าฝันร้ายหรือตายไป คือไปทั้งเป็น และไปก็คือ ได้ความว่า เขาโยมที่ตายไปนั้นไปไต่สวน สอบถามเรียบร้อยแล้วก็นำไปเข้าที่เข้าทางของเขาไป

หนังสือ **เจียงเมืองพุทธศาสน์** ๑ เล่ม หมดเงินอ่าน ๕๐ บาท
 เมื่อแคบแคบเป็นความทุกข์ได้ ๕๐๐ บาท
 หนังสือ ๕๐,๐๐๐ เล่ม หมดเงินเป็นความทุกข์ได้ ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท
 ร่วมสร้างความสุข สนับสนุนการพิมพ์ (ยังพิมพ์อีก ๒๐๐,๐๐๐ เล่ม)
 ติดต่อ โทร. ๐๕๓-๘๓๖๒-๘๑๘๑, ๐๕๓-๘๓๖๒-๘๑๘๒, ๐๕๓-๘๓๖๒-๘๑๘๓, ๐๕๓-๘๓๖๒-๘๑๘๔

พบคู่หูเล่นหมากรุกในเมืองนรก

ส่วนโยมเคลิ้มนั้นพวก ๔ คนนั้นพาไป เมื่อไปได้สักพักก็ไปเจอ พระหลวงตาเล่นหมากรุกอยู่กลางแดด ผ้าจีวรก็ไม่มีห่ม แต่จำกันได้ หลวงตาเอ่ยถามก่อนเลยว่า

“อ้าว! คู่หมากรุกมาแล้ว ข้าเล่นของข้าคนเดียว ไม่มีคู่เล่นเลยในเมืองนี้ หากคนเล่นด้วยไม่ได้เลย โยมเคลิ้มมาก็ดีแล้ว มาเล่นด้วยกัน”

โยมเคลิ้มก็นั่งเล่นหมากรุก เล่นไปเล่นมา เล่นมาเล่นไป แดดเมืองนั้นร้อนจัด ร้อนจนหลังลอกเลย แดดเมืองนั้นมืดกับแดดเมืองเรา และอยู่ๆ ก็เกิดฝนตกขึ้นมาอีก

ผลบุญของสังกะสีแผ่นเดียว

ฝนที่เป็นเม็ดๆ นี้แหละแต่ตกลงหลังเป็นแนวๆ เลย โยมเคลิ้มบอกว่า **“เฮ้! ฝนเมืองนี้ทำไมจึงเจ็บจัง ทิมหลังเหมือนทอก”**

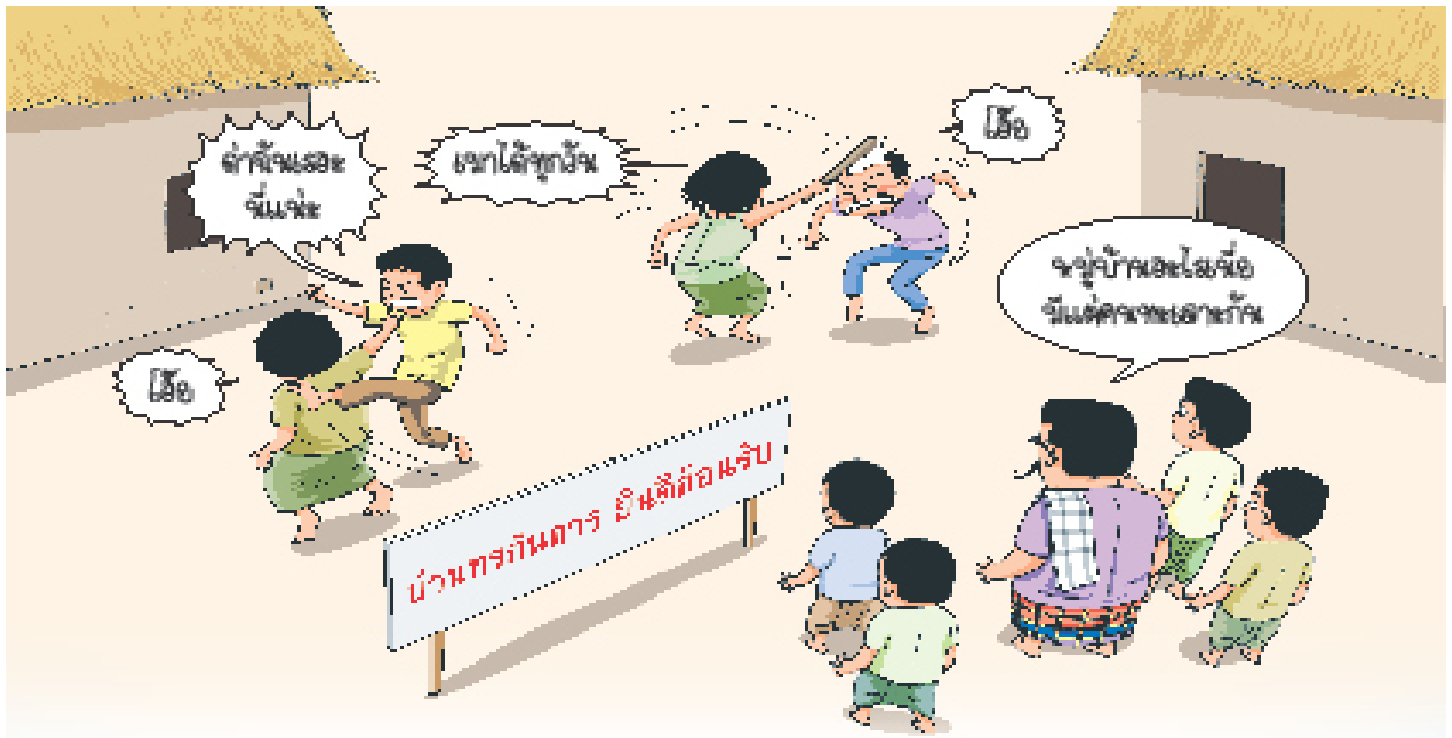
โยมเคลิ้มเลยบอกหลวงตาว่า **“เดี๋ยวขอหลบฝน ขอเข้าไปหลบฝนในศาลาหลังใหญ่นั่นก่อน”**

เมื่อเข้าไปก็ไปเจอประชาชนที่ตายไปแล้วอยู่ข้างใน

ส่วนโยมเคลิ้มเข้าไปไม่ได้ต้องอยู่ข้างนอกโดยมีสังกะสีแผ่นเดียวคลุมอยู่ และสังกะสีแผ่นนี้ก็แปลก ฝนตกลงมาก็พุ่งทะลุลงมาโดนหลัง โดนไหล่โยมเคลิ้มปวดแสบปวดร้อน โยมเคลิ้มบอกขอเข้าไปข้างในหน่อย เขาบอกว่าเข้าไม่ได้เพราะไม่ได้สร้าง ไม่ได้ทำอะไรเลย

เที่ยวบ้านทรกั้นदार

เมื่อโยมเคลิ้มหลับอยู่ได้สังกะสีได้ไม่นาน ชาย ๔ คนนั้นก็พาเดินต่อไปดูเมืองต่างๆ เขาบอกจะพาไปดู**บ้านทรกั้นदार** เมื่อเสร็จเรียบร้อยแล้วจะพาไปส่ง โยมเคลิ้มก็ไปกับเขา ไปเจอบ้านกลุ่มหนึ่ง เขาเรียก **“บ้านทรกั้นदार”** มีสามีภรรยาคู่หนึ่งตีกันหัวร้างข้างแตก ต่ำกันเมียจาสามหา

โยมเคลิ้มก็เข้าไปในบ้านหลังนั้น ผัวก็ต่ำเมีย มีการข่มกันตีกัน นานาประการ และทางเดินไปก็ไม่มีถนน มีแต่ป่ากรงรัง

โยมเคลิ้มก็ถามคนพาไปว่า

“บ้านแถวนี้เขาเรียกตำบลอะไร ป่าสงสัยว่าหมู่บ้านอะไร จึงได้ทะเลาะกันทุกบ้าน ต่ำกันตีกันทั้งนั้นเลย”

ต่อมาโยมเคลิ้มก็ไปเจอกับคนรู้จักซึ่งมีอยู่ ๓-๔ คน ก็ได้ไต่ถามกัน เขาบอกโยมเคลิ้มว่า

“มาอยู่ไม่นานแล้ว ต้องมาต่ำกันมาตีกัน ลูกก็เป็นเหมือนกันหมด ๓-๔ บ้านนั้นเป็นทั้งหมด ทั้งตำบลเลยได้ชื่อว่า บ้านทรกั้นदार”

ผลกระทบ นำสู่หมู่บ้านกันดาร

หนึ่งในจำนวนคนที่พาโยมเคลิ้มไป เขาก็บอกแก่โยมเคลิ้มว่า

-จำไว้นะ คนที่อยู่ในเมืองมนุษย์

ไม่เอาเหนื่อเอาได้เลย เห็นแก่ตัว ไม่บำเพ็ญกุศลแต่ประการใด

ตายแล้วจะตกมาอยู่แถวนี้ทั้งแถวเลย

เข้าบ้านใครจะมีแต่เรื่องอัปมงคล ต่ำกันทั้งนั้น

และไม่มีโรงเรียนเลย ไฟก็ไม่มี น้ำก็อยู่ไกล ทูรกันดารมาก"

คนที่เขาสนทนากับโยมเคลิ้มเขาก็บอกว่า

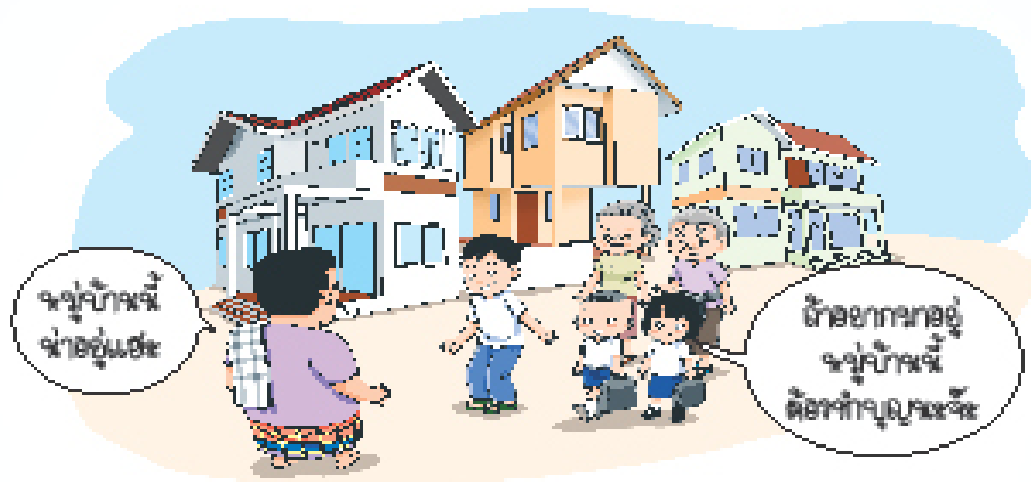
"ลุงเอ๊ย ตั้งแต่มาเกิดอยู่บ้านแถวนี้ไม่มีความสุขเลย แล้ง
มากๆ เลย ข้าวปลาก็ต้องแย่งกันกิน ที่เป็นดังนี้ก็เพราะว่า เมื่ออยู่
ในเมืองมนุษย์นั้นไม่เคยได้ช่วยเหลือใครเลย"

และผู้ที่มาอยู่ร่วมกันอย่างนี้ก็มีอุปนิสัยอย่างเดียวกัน ก็ขอผ่าน
ตำบลนี้ไป

เยี่ยมชมหมู่บ้านแห่งความสุข

ต่อมาชาย ๔ คนพาโยมเคลิ้มไปชมอีกตำบลหนึ่งที่มีบ้านหลังสวยงามมาก โยมเคลิ้มไปเห็นลูกหลานเขา คำว่ากู๋มิ่งไม่มีเลย พุดจาไฟเพราะจริงๆ ทั้งลูกทั้งพ่อและทั้งเมีย เข้าไปดูข้างในแล้วสวยงามจริงๆ มีระเบียบแบบแผนทุกอย่าง

และโยมเคลิ้มได้มีโอกาสไปเจอคนรู้จักกันที่เคยพบกันบ่อยๆ ในสมัยที่เขาไปรักษาศิลที่วัด เขาบอกว่า

“เคลิ้มเอ๊ย เรามาอยู่ที่นี้มีความสุขเหลือเกิน ในหมู่บ้านนี้มีคน พุดจาไฟเพราะหมดทั้งหมู่บ้านเลย และลูกหลานก็ไปเรียนหนังสือกัน ไปมหาวิทยาลัย ในหมู่บ้านนี้ลูกๆ ไปเรียนกันทั้งหมด ไม่มีใครอยู่เลย และมีเครื่องใช้ไม้สอยครบถ้วนบริบูรณ์”

จากนั้น เขาก็พาโยมเคลิ้มเดินไปถึงมหาวิทยาลัย เห็นโรงเรียน มีระเบียบเรียบร้อย เห็นมหาวิทยาลัยทุกประการ ทำให้โยมเคลิ้มนึกถึง เบื้องหลังได้ว่า เรามีลูกไม่เคยให้ลูกเรียนหนังสือเลย ไม่มีวิชาความรู้ แต่ประการใด